

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. DIONYSII || CARTHVSIANI, DE || DOCTRINA ET REGV-||lis
vitae Christianæ**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, 1577

VD16 D 1959

Declaratio ex verbis B. Augustini, quam virtuosa & exemplaris esse de
beat vita cuiuslibet 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60177)

scandalosam, ac deformatissimā vitā suam Christiani ab hostibus fidei suæ miserabiliter prosternuntur, & ipsi se inuicem grauius dilaniant, & expugnant: imò & ab inuisibilib. sue salutis atrocissimis inimicis ineffabiliter periculosius conculcantur, spiritualiter perimuntur, atque ad perpetua Acherontis tristissimi supplicia detrahuntur.

Declaratio ex verbis beati Augustini, quàm virtuosa & exemplaris debet esse vita cuiuslibet Christiani. Articulus I I.

Heb. 3.

MOyses fidelis erat in tota domo Dei, tanquam famulus: Christus verò tanquam filius in domo sua, quæ domus iunus nos, si fiduciam, & gloriam spei vsque in finem firmam retineamus. Olim in veteri lege sancti prophetæ imperfectionem legis Moisaicæ cognoscentes coelitus sunt edocti, ac cecinerunt, in aduentu regis Messia filij Dei legem diuinam, spiritalem, perfectam, non terrenam prosperitatem, sed coelestem beatitudinem promittentem,

DE VITA CHRISTIAN. 19

mittenrē, fuisse per ipsum Dei vnigenitum conferendam. De qua Esaias frequēter prędixit, imō Deus per Esaiam. *Esai. 51.* Lex, inquit, à me exiet, & iudiciū meum in lucē populorum requiescet. *Esai. 55.* Et rursus de Christo: Ecce testem populis dedi eum, ducem ac præceptorem gentibus. Et: Legem eius insulæ expectabunt. De qua lege Dominus apud Hierem. à apertissimè est locutus. *Hierem. 31.* Deniq; totus ille Mosaicæ legis status, carnalis fuit ac typicus, præfiguratiu⁹ veri, salubris, spiritalis. s; status p Christum exhibitum. Propter quod ad Hebræos dixit Apostolus: Vmbra habens lex futurorū bonorū, non ipsam imaginem rerum, &c. Nec dubiū, quin omnino cōdecuit per vnigenitū Dei, verum & incarnatum Deum dari legē prorsus perfectiorem lege data per tamulum, puta per Moysen. Nempe ad hoc filius Dei venit in mundum, & factus est homo, ac conuersatus in sæculo isto, vt homines faceret Deos, id est diuinos, cœlestes, spirituales, angelicos per contemptum omnium terrenorum: nisi in quātum ista corporalia & terrena, necessaria sunt atq; vtilia ad spiritalia bona, & per feruidū appetitum

Esai. 51.

Esai. 55.

Esai. 42.

Hierem. 31.

Heb. 10.

*Incarnatio-
nis Dei car-
saque.*

tum æternaliū, cœlestiūq; bonorum. Hinc vnigenitus Dei, vt non solū præceptis, promissionibus, & cōminationibus, sed efficacissimis quoq; suis exemplis nos ad ista accenderet, elegit in mundo isto in maxima paupertate, in profundissima humilitate, in omni patientia & mansuetudine, in ardentissima charitate, in plena spiritualitate & exemplaritate ab exordio suæ incarnationis ac natiuitatis vsq; ad crucis suppliciū cōuersari: quatenus omnis Christianus secundū mensurā, gradum, & exigentiam suæ vocationis, ipsum in istis virtutibus imitetur. Vnde in coena nouissima: Exemplū, ait, dedi vobis, vt quemadmodum ego feci, ita & vos faciatis.

Ioan. 13.

Præterea, de hac Christi imitatione, & Christoformi conuersatione, ad quā quilibet adstringitur Christianus, diffusè ac pulchrè disseruit Augustinus in libro de vita Christiana: Christus, inquit, vnctus interpretatur. In veteri autem testamento non nisi Prophetas & sacerdotes ac reges legimus esse vnctos. Imò tam magnum fuit vnctionis illius mysterium, vt non nisi paucissimi illud percipere merentur: & hoc
vsque

Augustinus

Exod. 30.

1. Reg. 10.

DE VITA CHRISTIAN. 21

vsque ad Christi aduentū, in quo omnes in ipso regenerati, vnguntur. Cuius vntionis mysterio & exēplo instrui-
mur ac monemur, quales esse, & qualiter viuere debeamus: vt in quibus tā sancta est vntio, sit non minus sancta cōuersatio. Ex hac enim vntione nomen cōmune omnium Christianorū descendit. Quod nomen ille frustra, & ad grauiorem sui damnationem fortitur, qui Christum non imitatur. Quid tibi prodest vocari, quod nō es? & nomen vsurpare alienum indignè. *Ps. 138.* Christianum esse delectat, quæ Christi sunt gere, & meritò tibi Christiani nomen assume. An forsan vocari, non esse desideras? Hoc fœdū, vile ac miserum valde est, te velle vocari, quod non sis. Qui Christianus dicitur, Christum se habere Dominum profitetur. Et verè habet, si ei in omnibus obsequatur: Si quo minùs, nō iam famulus Christi est & venerator, sed subsannator & irrisor, cū & ipse in Euāgelio dicat: Quid vocatis me, Domine, Domine, & nō facitis quæ dico? Et rursus: Qui mihi ministrat, me sequatur, id est, p virtutes mihi assimiletur, & mea sectetur vestigia. Tali igitur

Luc. 6.

Ioan. 12.

tur

*Christiani
falsi duplex
damnatio.*

tur falso Christiano duplex cōdemnationis iudiciū reseruat: Vnū pro subfannatione Christi, quē mendaciter & irrationabiliter Dominū nuncupauit: Aliud, pro qualitate peccati, quo Deū offendit. Si quis verò tam induratus, inuerecundus & pertinax est, vt iram Dei futurā non vereatur, saltē humana consuetudine erubescat. Attendat quā brutalis, insipiens ac stultus etiā à gentibus iudicetur, cuius tanta est vanitas & tanta dementia, vt sibi nomen alienum attribuat, & acquirat. Quis tā vanus & miser est, ut aduersus se audiat profiteri, cū nesciat literas? Quis tā insanus & excors, vt profiteatur se militem, cū nesciat arma gestare? Imò quis sutorem, fabrum aut negociatorem se dicat, cū officiorum illorum opera nesciat? Tu ergo quomodo Christianus vocaris, in quo nullus Christi actus resulget, imò tot & tantis vitijs sordidaris ac foetes, tot criminibus plenus es, quæ virtutibus Christi ac nominis Christiani omnino contrariantur? Christianus nomen est iustitiæ, bonitatis, integritatis, castitatis, prudentiæ humanitatis, innocētiæ, pietatis, humilitatis, sobrietatis

DE VITA CHRISTIAN. 23

fobrietatis ac māfuetudinis. Et tu quo
modo tibi hoc nomen defendis & vē-
dicas, cui de tot & tantis virtutibus
nec vna inhæret ꝫ Christianus est ille,
qui non nomine tantūm, sed opere
quoque Christū in omnibus imitatur.
In cuius pectore locum nō habet ma-
litia, sed pietas & bonitas sola. Qui
nulli nocet, neminē lædit, imō omni-
bus auxiliatur pro posse. Qui Christi
exemplo diligit inimicos, & aduersan-
tibus benefacit, atque pro persecuto-
ribus suis orat ex corde. Nam quisquis
aliquem lædere, scandalizare aut no-
cere paratus est, Christianum se esse
mentitur, cūm Christianus bona pro
malis reddere obligetur. Hæc Augu-
stinus. Qui etiam protestatur, opera
misericordiæ ad Christianos potissi-
mè pertinere. Ex quibus ostenditur,
quàm confusibile atque damnabile sit
coram Deo, Christianum vocari, nec
mē Christiformiter conuersari. Vn-
de narratur quarto libro vitæ sancto-
rum patrum, quod Abbas Macarius
pergens per eremum, reperit ibi cal-
uariam cuiusdam defuncti: quam tan-
gens cū palmea sua virga, interroga-
uit: Quis es tu ꝫ Responditque caput:
Sacerdos

24 D. DIONYS. CARTH.

Sacerdos fui gentiliū in hoc loco. Cui Macarius: Quomodo habes? Ait. Damnatus sum in æternum. Dixit Macarius: Sunt aliqui in inferno peius habentes, q̄ tu? Respondit caput: Nos gentiles & infideles aliquid misericordiæ à Deo consequimur, quia nesciuimus meliùs. Sed quantum eminent cœlum super terram, tam profundè sub nobis in medio ignis sunt impij Christiani, qui mandata Dei scientes, excusationem non habent. Quo audito, fleuit abbas Macarius, dicens: Væ homini, q̄ mandata Dei transgressus est. Deinde sepeliuit caput illud, & abiit. Insuper volēs scire, qualiter consuevit populus Christianus omni virtute pollere, aduertat quod primo libro vitæ sanctorum patrū sanctus refert Hieronymus de se ac locijs suis, quando perrexit per diuersa deserti loca & oppida sanctos patres videre: Venimus, inq̄t, ad ciuitatem quandam Thebaidæ, in qua tanta virtutum vidimus bona, vt nemo sufficiat enarrare. In qua, & circa quam per gyrum eius, vt à sancto episcopo ciuitatis audiui⁹, erāt decē millia monachorū, atq; viginta millia monialiū virginum deuotissimæ vitæ :

Hieron.

DE VITA CHRISTIAN. 25

vitæ. Duodecim quoq; magnę ecclesię
 erant ibidem , ad quas publicè plebs
 conuenit : & religiosę illæ personæ
 cum cæteris sanctis fidelibus DE VN
 die ac nocte indefinenter laudantes,
 totam ciuitatem quasi vnam fece-
 runt ecclesiam. Superiores etiam vrbs
 & ditiores suos statuerunt ministros
 in singulis portis ad obseruandum, an
 aliquis pauper aut peregrinus veniret
 & eos quos viderant venientes, certa-
 tim secum ducere conabatur. Cumq;
 ciues & religiosi vidissent nos, occur-
 rerunt nobis quasi Angelis Dei. Nec
 verecundia sinit me scribere, quantum
 nobis exhibuerunt honorem. Nam ita
 vnusquisque illorum nos traxit ad se,
 quod nostra pallia scindebantur. Vidi-
 mus ibi plurimos patres sanctos varijs
 donis gratiæ Dei ornatos, in sapien-
 tia, in sermone, in abstinentijs, signis,
 miraculis atque virtutibus. O quanta
 charitas viguit ibi , quanta in omni
 virtute perfectio. Nam beneficium sibi
 fieri reputabant in hoc, quod peregrini-
 nos & pauperes hospitare, reficere, ac
 piè tractare propter Deum gratis va-
 lebant. Quid adhęc dicere possunt, qui
 nec peregrinos ac pauperes hospitium

b

postu-

26 D. DIONYS. CARTH.
postulantes, hospitarè & piè propter
Deum tractare dignantur?

*Diligentior inquisitio qualiter debe-
at vnusquisq; Christianus conuer-
sari, ex apostolicis docu-
mentis.*

Artic. III:

1. Pet. 2.

DEponentes omnem maliti-
am, & omnem dolum, & si-
mulationes, inuidias & de-
tractiones. sicut modò geni-
ti, infantes, rationabiles, sine dolo:
lac concupiscite, vt in eo crescatis in
salutem. Ea quæ sancti Apostoli in su-
is scripserunt epistolis, quæ canonicæ
appellantur, ad vniuersos credentes
communitè & pro maxima pertinēt
parte. Aliqua tamen breuiter inserunt,
quæ ad quosdam specialiter pertinēt,
vtpote ad parentes ac filios, ad præsi-
dentes & pastores, ad Episcopos at-
que diaconos, ad Dominos & mini-
stros, vt infrà tangetur. Cætera spe-
ctant ad omnes per modum præcepti,
aut consilij, vel doctrinæ. Porrò, iam
introduceta autoritas omnes & singu-
los concernit & obligat Christianos,
in qua